

For ministeriet for handel, industri og søfart:

kontorchef E. Backhaus,
ekspeditionssekretær C. E. Steinø.

For landbrugsministeriet:

fuldmægtig Chr. Johansen.

For fiskeriministeriet:

fuldmægtig J. Rønning Petersen.

For industrirådet:

vicedirektør S. Netterstrøm.

For den danske handelsstands fællesrepræsentation:

børssekretær J. C. Vestberg med
direktør H. C. Christiansen, provinshandelskammeret, og
grosserer Henry L. W. Jensen, M. L.,
som stedfortrædere.

For arbejderbevægelsens erhvervsråd:

sekretær I. Nørgaard.

For landbrugsrådet:

kontorchef N. Kjærgaard, med
sekretær Lars Aage Larsen som stedfor-
træder.

For de samvirkende danske husmandsforeninger:

sekretær Viggo Andersen.

Delegationens størrelse var bestemt af, at det var nødvendigt at føre forhandlinger med flere lande på samme tid, hvis man skulle have mulighed for i løbet af en overskuelig periode at gennemføre det store antal forhandlinger, samt af, at flere institutioner ikke var i stand til i hele det pågældende tidsrum at undvære deres repræsentanter. De fleste af delegationsmedlemmerne opholdt sig da også kun en kortere tid i Torquay, medens enkelte af delegationsmedlemmerne på grund af indtrufne omstændigheder ikke kom til at deltage i delegationens arbejde.

II. Almindelige bemærkninger vedrørende Torquay-konferencens forløb.

Arbejdet på konferencen kan inddeles i følgende fire afsnit:

- 1) de egentlige toldforhandlinger,
- 2) forhandlinger om genbinding indtil 1. januar 1954 af de i Genève og Annecy aftalte toldindrømmelser,
- 3) udformning af de instrumenter, hvorved Torquay-resultaterne skulle kodificeres, herunder Torquay-protokollen, og

4) forhandlinger mellem de i konferencen deltagende OEEC-lande vedrørende mulighederne for en toldudjævning i Vest-europa.

1) Toldforhandlingerne.

Forhandlingerne mellem de deltagende lande om gensidige toldindrømmelser var den centrale opgave for Torquay-konferencen. Disse forhandlinger blev som nævnt ført på bilateral basis, idet den enkelte delegation dog altid var underrettet om, hvilke tilbud dens forhandlingspartnere fremsatte til tredieland.

De bilaterale forhandlinger førte til 147 aftaler om gensidige nedsættelser og bindinger af gældende toldsats. Disse aftaler omfatter ca. 8 700 gensidige toldnedsættelser og -bindinger. Det tilsvarende tal for Annecy-konferencen var 147 aftaler omfattende ca. 5 000 koncessioner. De tre afholdte toldkonferencer har som samlet resultat medført nedsættelser eller bindinger, som omfatter knap 60 000 toldspecifikationer.

Den danske delegation var under konferencen i egentlige forhandlinger eller uformelle drøftelser med samtlige tilstedeværende delegationer med undtagelse af delegationerne for Den Dominikanske Republik og Haiti.

Disse forhandlinger resulterede i toldaftaler mellem Danmark og følgende 16 lande: *Australien, Benlux, Canada, Czechoslovakiet, Den tyske Forbundsrepublik, Grækenland, Indien, Italien, Korea, Norge, Peru, Philippinerne, Storbritannien, Tyrkiet, USA og Østrig.* For samtlige andre landes vedkommende gjaldt det, at man under drøftelserne nåede til det resultat, at der ikke for tiden fandtes grundlag for afsluttelse af en aftale, oftest fordi Danmark ikke var hovedleverandør eller blot væsentlig leverandør af de varer med hensyn til hvilke man havde anmodet om toldindrømmelser, eller fordi forhandlingsmulighederne allerede var blevet udtømt under Annecy-konferencen i 1949.

De af Danmark under konferencen opnåede toldindrømmelser omfatter bindinger eller nedsættelser af ca. 200 udenlandske toldsats.

Når delegationen under de bilaterale forhandlinger var nået til enighed med en forhandlingspartner om grundlaget for en toldaftale, eller når andre vigtige spørgsmål opstod under forhandlingerne, blev der indberettet derom. Alle forslag til toldaftaler blev, inden de blev undertegnet af forhandlingslederne, af finansministeren forelagt det politiske toldudvalg til godkendelse.